

Les set vides de Francisco Camps

La primera setmana del judici pel 'cas dels vestits' permet a Camps de somniar l'absolució. La bona defensa i la necessitat que la condemna necessite la comunió de set dels nou integrants d'un tribunal popular bastant jove li posen a l'abast la salvació. S'escapolirà com un gat?

Dilluns 12

Són les 9 hores i 25 minuts del 12 de desembre del 2011 i Francisco Camps arriba al Tribunal Superior de Justícia valencià amb un BMW blanc i vell, conduït pel president de les Corts, Juan Cotino, que fou vice-president seu i pertany, com ell, a l'ala cristiana del partit. Camps imita el somriure de la màscara Anonymus i és rebut per una comitiva tan esquifida com degradada, de massa poc nivell per vist que es tracta del president de la Generalitat Valenciana més votat de la història, amb tres majories absolutes consecutives.

A més de la dona, Isabel Bas, hi ha els ex-consellers Alejandro Font de Mora –actual vice-president primer de la cambra autonòmica– i Trini Miró –que hores després s'estrenarà com a diputada al Congrés–, Pablo Landecho –el seu cap de gabinet a Presidència–, Consuelo Ciscar –directora de l'IVAM i esposa de Rafael Blasco– i Esther Franco, diputada a les Corts casada amb Vicente Sanz, l'ex-secretari general de Ràdio Televisió Valenciana destituït per assetjament sexual.

Després d'haver governat cinc milions de valencians i d'haver-ne fidelitzat per al PP un de cada quatre, Camps acceideix a la seu del TSJCV per tal que nou persones, només nou, en dictaminen la innocència o la culpabilitat. És l'inici de l'anomenat *cas dels vestits*, un calvari personal que arriba a la fi vora tres anys més tard de l'inici, i és la segona ocasió en què Camps trepitja l'alt tribunal valencià: a l'anterior, el 20 de maig del 2009, l'aglomeració de seguidors a la porta era notable. Avui, en canvi, amb prou feines hi ha la *kale borrita*, els fanàtics de l'alcaldesa que també ho són de Camps i que els fan de claca. Desenfainats o malfeiners, Lucía Esteban, Luis Salom, Carlos Lirio i companyia són dels pocs que fan cua per a assistir a la vista.

A la vorera de davant, tres desenes de persones increpen Camps i alguns llueixen vestits de què pengen bitllets de 500 euros i als quals han adherit unes etiquetes on diu "pagado". Com aquell, però, tampoc no aporten factures que ho demostrin. Un fins i tot gosa d'afegir-se a la cua de fans de l'ex-president amb una gran bandera pirata a la mà.

A l'esquerra, Camps al banc dels acusats, escortat per la seua esposa. Dalt, la sala durant la seua declaració i un detall del rellotge de Costa.

La selecció del jurat s'allarga més que no es preveia i obliga Camps i l'altre encausat, l'ex-secretari general del PPCV Ricardo Costa, a menjar un càtering a les dependències que el Col·legi d'Advocats de València —a què pertanyen— té al TSJCV. Els 29 aspirants a integrar el tribunal dinen a fora. Són les 15 hores i tan sols han entrevistat nou persones de les dinou que, pel cap baix, cal interrogar.

Les dues acusacions —fiscalia i PSPV-PSOE— i les dues defenses poden descartar quatre membres cada part. Els interrogatoris es prolonguen com si foren acusats i no serà fins vora les 22 hores que el jurat quedarà conformat. Encara sort que els havien dit que acudiren a la cita amb roba còmoda i que alguns s'han presentat en xandall. Amb tot, fa fred i el dia s'han eternitzat.

A la porta, més de mig centenar de càmeres fotogràfiques i de televisió han captat cada entrada o eixida. Quina pena que ningú no haja pensat que la jornada mereixia un *photo cool* dels que s'estilen ara: davant un plafó amb les marques de les empreses de la trama *Gürtel* —Special Events, Orange Market, Servimadrid Integral, Good&Better, Easy Concept o Diseño Asimétrico—, els protagonistes de la festa de Camps haurien quedat més bonics.

El jurat, finalment, queda constituït amb sis homes i tres dones, a més de dos reserves. L'edat mitjana no arriba a 40 anys i quatre d'ells en tenen menys de 30. Han respost preguntes de tota mena: ideològiques —sobre el ma-

trimoni homosexual o l'avortament, per exemple—, intel·lectuals —si llegeixen el diari—, penals —“seure al banc dels acusats implica culpabilitat?”— o d'actualitat rabiosa: “Què em podeu dir del deute de la Generalitat?”

Les parts escullen curiosament els seus discriminats i tot plegat fa ajornar l'audiència pública. Els afeccionats de Camps se'n tornen cap a casa sense haver-hi entrat i els primers nomenaments de Mariano Rajoy i la retirada de la primera línia pública del duc Iñaki Urdangarin coparan les portades de l'endemà. Camps vol omplir les de dimecres.

Dimarts 13

Passen vint minuts de les 10 hores quan Francisco Camps irromp al vestíbul adjacent a la sala on se celebrarà el seu judici. Acompanyat de la seua dona, també compta amb el suport moral de José Mari Olano, familiar d'ella, diputat a les Corts i representant del sector més confessional del PPCV. A Ricardo Costa, l'altre encausat, li fa costat la seua parella, Laura Chorro, que fou bellea del foc d'Alacant i regidora d'aquell consistori i que ara és gerent de la Fundació de la Solidaritat i el Voluntariat de la Comunitat Valenciana (Fundar).

El magistrat-president Juan Climent decreta l'obertura de la vista i els advocats dels dos acusats de seguida demanen que els seus clients seguen darrere seu i

no al banc dels acusats, que és quatre dits per sota de l'estrada. Petició denegada.

A continuació, el jutge demana l'accés dels reporters gràfics, als quals només ha concedit tres minuts per tal que capten la històrica imatge de Camps i Costa al lloc dels presumptes culpables. Un cop el remolí de càmeres s'esvaeix, la casualitat —o no— fa que l'últim a marxar i que ha enregistrat Camps més temps siga l'operador de TV3, prohibida per aquest durant la seua darrera etapa presidencial.

Entre el públic afí que omple la sala avui tampoc no hi ha consellers en exercici ni l'alcalde Rita Barberà. Fans i una dotzena de redactors hi assisteixen en silenci monacal. El secretari judicial llegeix els escrits de les parts i els membres del tribunal —el magistrat n'ha preservat la imatge i només els veuran els qui hi són presents— no prenen cap nota, per bé que els han subministrat carpetes, fulls i bolígrafs Bic de color blau. Si de cas alguns es miren entre ells en sentir el sou de Camps com a president valencià: 3.900 euros mensuals.

L'ex-cap del Consell deixa anar algun somriure nerviós, que en ocasions adreça a Costa, però aquest no està per bromes. Primer, l'octubre del 2009, Camps va apartar-lo com a secretari general per a salvar-se ell; després, el juliol d'enguany li va demanar que passara pel TSJCV a signar la conformitat amb la pena i va ser prou llest de no acudir-hi fins que no hi anara Camps, que a la fi se'n va desdir; i ara, al judici, Costa s'hi juga tenir antecedents penals i poder ingressar a la presó

Francisco Correa, que al·lega claustrofòbia, va arribar al Tribunal Superior de Justícia valencià amb ambulància i se'n va tornar a la presó de Soto del Real dins d'una furgoneta de la policia. Al centre, ell i Pablo Crespo, els dos cervells de la trama Gürtel, accedeixen a la sala emmanillats. A la dreta,

si és condemnat i també ho és a l'altra branca *gürteliana* de València –la del finançament il·legal, que encara és verda. Potser per tot plegat, Costa, a diferència de Camps, esporàdicament dedica mirades al jurat: sobretot quan el secretari llegeix l'escrit del seu advocat, moment en què Costa no sols els mira, sinó que fins i tot assenteix amb el cap.

Camps comença a declarar a primera hora de la vesprada, quan els presos i emmanillats Francisco Correa i Pablo Crespo arriben a València en ambulància i furgó de la policia, respectivament. Eren els dos cervells de la trama corrupta i són fortament escortats per les forces de seguretat.

L'ex-president comença a respondre la fiscal anticorrupció Concepción Sabadell, que és didàctica amb el jurat i implacable amb l'acusat. Camps s'estrena amb un "és clar que coneixia Álvaro Pérez" que contravé de cap a cap el "no sé qui és aquest senyor" pronunciat en esclatar el que resumeix –també ací– com un "embolic". Mira de calmar-la amb un "sóc proper, fins i tot vós i jo podríem empatitzar", però ella comença a parlar-li de roba i més regals. Camps, presentat pel seu lletrat com a "auster" i "garrepa", diu que a Milano els vestits costaven 500 o 600 euros, la meitat que els d'Emidio Tucci que comprava sempre a El Corte Inglés, i que el sastre José Tomás "va insistir molt a guanyar-se un

client de la meua importància". "Tinc el sou que tinc", diu, i és per això que va acceptar-ne la invitació.

El sastre no n'encertava ni una i Camps, després de tornar-li uns vestits que no li paraven bé, li'n va enviar de propis perquè prenguera mides. Aleshores comença el reguitzell de presumptes regals tèxtils sense factura ni apunt bancari. L'acusat ratifica que sempre pagava en efectiu i que mai no demanava tiquet per si de cas hom pensava que era per a passar-los a protocol. Quan irromp la cascada de vestits confeccionats per Tomás a Camps, mira el jurat i diu que "a tots ens costaria recordar què vam comprar el primer semestre del 2006".

Tot i que es nega a respondre l'advocat de l'acusació popular, Virgilio Latorre, perquè "representa el partit polític que he derrotat a les urnes de manera reiterada", el lletrat li fa les preguntes igualment, amanides amb proves documentals a què el jurat para molta atenció. Mides de pantalons, dates d'encàrrecs que el contradecien... I diversos enregistraments interceptats per la policia als caps de la trama, l'estrella dels quals és aquell en què Camps diu "amiguito del alma" i "te quiero un huevo" a Álvaro Pérez, gerent de la branca valenciana de *Gürtel*, que era Orange Market.

Camps recupera la parla a preguntes del seu advocat, i amb fluïdesa. El bany d'austeritat és tan gran que l'ex-president

assegura ignorar la diferència entre una targeta de crèdit i una de dèbit, i explica que regalava el 90% dels presents que rebia per raó del càrrec: als seus assistents personals i del Palau de la Generalitat o bé a organitzacions benèfiques com ara Càritas. És en aquest punt, parlant d'un socarrat com un dels detalls amb què era obsequiat per ajuntaments i empreses, que Camps canvia de llengua i el jutge Climent li comunica "el seu dret a declarar en valencià", cosa que implicarà demanar traductors oficials i suspendre la vista temporalment. El declarant s'hi nega, tot i que Climent li repeteix que hi té dret. "No, no, no, hablaré en castellano; disculpe-me, señor magistrado", contesta Camps, que clou la seua intervenció amb una ordre que va formular en arribar a la presidència del Consell, l'any 2003, en què instava els alts càrrecs a no admetre presents que superaren una certa quantitat de diners. Ni la xifra ni la circular no van ser aportades al jurat.

Dimecres 14

És l'hora de Ricardo Costa. El seu advocat, Juan Casanueva, se centra a remarcar la condició de simple diputat del seu client. Tothom que declararà sentirà la mateixa cantarella seua: "El senyor Costa tenia capacitat de contractació?",

Álvaro Pérez, que, com els altres dos, es va negar a respondre les acusacions.

una manera de separar-se de Camps, que governava una administració que va adjudicar més de sis milions d'euros a Orange Market. Costa mateix recordarà que el PP –del qual era número dos– és “una empresa privada”.

Amb un rellotge de plàstic molt més assequible que no els que guarda a casa i un to de veu menys estrident que de costum, Costa pateix les preguntes de la fiscal anticorrupció Sabadell, molt més clara i directa que no la seua companya, Miryam Segura, que ahir havia interrogat Camps.

Costa afirma que va conèixer Pérez el 2005, tres anys més tard que Camps, i que tan sols va fer-se un vestit a la botiga Milano. Després dirà que va abonar-hi “uns 1.400 euros” per “dos vestits”. El pagament, també en metàl·lic i sense factura, és sustentat per un extracte del Banc Sabadell –l’entitat amb què opera– en què Costa retirava 1.000 euros del seu compte. La destinació d’aquells diners, però, no es pot comprovar.

L’actual portaveu d’economia del PP a les Corts assumeix que va encarregar a Pérez que li comprara cent grams de caviar a El Corte Inglés i que li gestionara l’adquisició d’un iPhone, aparell que aleshores costava uns 1.000 euros. Pérez, que mira d’obtenir-lo per només 800, també es revela amic de l’ànima de Costa als enregistraments que se succeïxen a la sala. Unes escoltes que “aver-

gonyeixen” fins i tot Costa, tal com va admetre un dia. Amb la mirada perduda, sembla afectat.

Abans de dinar declara el primer testimoni, Isabel Jordán, que en un enregistrament havia dit que havia pagat “30.000 euros d’uns vestits per Francisco Camps”. Jordán, comptable de les empreses de Correa, parla en una ocasió amb un altre treballador del grup, Javier Nombela, i aquest li diu “això deu ser dels vestits del fill de puta de Camps”. En resposta a l’advocat Boix, però, Jordán no assegura que es pagaren vestits a polítics valencians: “No puc afirmar-ho.”

A la vesprada arriba el torn de Correa i Crespo, els dos empresonats. El primer, abans de prestar declaració, orina als serveis que hi ha al costat de la sala de premsa: la policia demana d’abandonar la zona i els guàrdies civils custodien l’entrada i l’interior de l’excusat.

Com que són encausats a Madrid en un altre procediment relacionat amb el *cas Gürtel*, Correa i Crespo es neguen a contestar preguntes... Fins que el segon, en sentir les que llança a l’aire l’advocat de Camps, n’ix al rescat i l’exculpa de tot delictes. Després de convertir-se en un puntal de la defensa de Camps, l’ex-secretari general del PP gallec transformat en extorquidor, se’n torna cap a la presó madrilenya de Soto del Real, on conviu amb Correa. A l’instant que Crespo ha

refermat davant la sala les seues manifestacions de fa dos anys –negava el pagament de roba a Camps– l’interessat ha bufat cap al cel i se li han pogut llegir els llavis: “¡Bueeeeeeeno!” No, no calien traductors.

Els seguidors de Camps presents avui a la vista –hi han acudit el portaveu parlamentari, Rafael Blasco, l’ex-consellera Belén Juste i l’alcalde de Sagunt, Alfredo Castelló– bescanvien ullades còmplices. L’advocat Latorre no s’està de recordar que dos dels quatre encausats van signar la sentència de conformitat i van esdevenir culpables. Han pagat les multes que els han imposat i un dels dos fins i tot ha lliurat les peces de roba regalades per la trama.

Dijous 15

Els culpables confessos són Víctor Campos i Rafael Betoret, i declaren avui al matí. El primer fou vice-president del Consell durant la primera legislatura de Camps, i el segon, com a cap de gabinet de la Conselleria de Turisme que era, va teixir una bona relació amb Álvaro Pérez amb motiu de l’organització de l’estand valencià de Fitur, la fira turística de Madrid, que cada any era adjudicada a Orange Market.

El lletrat de Camps ha assaonat el terreny –“acceptar una sentència de conformitat no implica res, ni tan sols que allò que manifesten els signants siga cert”– perquè ara Campos puga dir que, en efecte, no és “culpable”, sinó que va admetre la pena per una qüestió de salut: “Vaig patir un infart a causa de tot açò”, es plany. La dona de Campos, Paz Ferrín, és una de les sis representants del PP al consell d’administració de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV).

A continuació, Betoret, implicat en una altra causa, s’acull al dret de no declarar. En el seu cas, negar la culpabilitat resulta més rocambolesc encara: per tal d’estalviar-se una part de la multa, va lliurar al magistrat Climent les peces de roba amb què l’havien subornat. Ni Campos –un Hublot– ni Betoret no s’han deixat a casa els seus rellotges de luxe, això sí. Potser és la seua manera de contestar Camps pel rocambolesc 20 de juliol passat, dia que van declarar-se culpables però que no ho va fer Camps, que era qui

Campos fou vice-president valencià amb Camps i ara diu que no fou subornat, tot i haver signat la sentència de conformitat amb la pena. Betoret, que fins i tot ha tornat els vestits, no va badar boca.

ho havia proposat. Més tard hi accedeix José Luis Peñas, el regidor del PP de Majadahonda (Madrid) que va denunciar el *cas Gürtel* després d’haver enregistrat vora cent hores de converses als caps de la trama. Era amic de Correa i li diu el nom del porc, com a Pérez, que “es vantava de fer allò que volia a València”, sobretot a Canal 9 i a Fira València. La visita del papa apareix per primera volta i Camps torna a mirar cap al cel, ara sense fer cap “¡bueeeeenoo!”. La següent aparició, la comptable de Cortefiel Carmen Hinojosa, a penes aporta informació. No sap... O si sap, no contesta.

Ben dinats, els membres del jurat es disposen a sentir un dels rostres més mediàtics de la vista, Álvaro Pérez, que ja no és *el Bigotis* sinó *el Barbes*. Però es queden amb les ganes, perquè ell, com la pràctica totalitat dels qui hi han desfilar fins ara, també és immersit en una altra causa i la seua advocada li recomana de no badar boca. L’ex-amic de l’ex-president es limita a dir, sense prestar jurament, que “ni jo ni cap de les empreses en què he treballat mai no vam regalar res als quatre encausats”, dos dels quals, com ha estat dit, van acatar la culpa i la sanció corresponent.

Com ha passat amb els testimonis precedents, les parts no deixen d’interrogar-lo –Latorre reïx a detallar els contractes amb la Generalitat– i de demanar algunes proves documentals. En una –la conversa en què revela a Correa que “una persona ha denunciat que faig

regals a polítics”– el testimoni no aguanta el riure. Enmig de l’enregistrament, efectuat la matinada del 22 de gener del 2009, Pérez explica a Correa que camina pel carrer Colom de València i que dos joves enfilats en una motocicleta han volgut atracar-lo. Es nota cansat de córrer, i Pérez, a la sala, creua les cames sota la taula de declarant i es tapa la boca amb la mà dreta en el moment més hilarant d’aquest sainet tragi-còmic.

Juan Pablo Alberto Romero –responsable de cobrament a l’engròs de Cortefiel– i Fermín J. Armendáriz, administrador concursal de Sastgor –l’empresa navarresa que confeccionava els vestits de la discòrdia– tanquen la jornada sense aportar gaire informació rellevant. L’acusació mira de demostrar que pagava la trama i la defensa, que es feien factures falses.

Divendres 16

La talla de pantalons de Francisco Camps ja no deu ser la 48 com apareixia als SMS de la trama. Això era el 2009, i d’aleshores ençà no ha fet sinó aprimarse. Durant aquest judici encara perdrà més pes, perquè la vista, que havia de ser durar dues setmanes, s’allargarà fins al gener. Els 96 testimonis que havien de desfilar fins avui divendres han quedat reduïts a una desena. Aquest matí, de fet, tan sols declara Elena Victoria

Rodríguez, caixera de Milano els anys en què la trama presumptament regalava els vestits. Ella assegura que, sempre que venia una peça de roba, lliurava al client una còpia del tiquet. Recorda haver vist Pérez i Crespo a l’establiment i sap que Camps va ser el destinatari d’alguns conjunts, però mai no l’hi va veure. Si no hi va anar, doncs, s’entén que no va pagar *in situ* i en metàl·lic, com sempre ha defensat. El jurat observa comandes sota l’epígraf “Comunitat Valenciana”, amb els cognoms Camps, Costa, Campos, Betoret i García [Pedro, en aquell moment director general de RTVV].

La caixera no sap per què sempre hi ha una fletxa al costat del nom de Pérez, a l’inventari de vendes. A preguntes de Boix, tampoc no recorda que Camps tornara els vestits –com ell proclama– ni que un dia diguera que sí davant el tribunal madrileny. Boix demana d’incloure aquella declaració al procés.

A la vesprada únicament interroguen Víctor Sanfelipe González, treballador de Milano i de Forever Young, l’altra botiga que va subministrar material tèxtil al tàndem Camps-Costa. Diu que Camps, Betoret i Campos s’enduien roba d’ambdues botigues. Ha oblidat que també s’enduia roba Pedro García, tal com va declarar dos anys enrere, i la fiscal hi aporta la declaració. Afirma que era Crespo, qui pagava la roba –per transferència o xec– i recorda que va veure Camps a tots dos locals.

L’allau de preguntes i documentació que exhibeixen les parts no sols miren d’esclarir el cas; també creen dubtes en un jurat que hi assisteix impertèrrit. Resta molt de judici encara i caldrà veure com els afecta aquesta pluja fina que acabarà negant-los els cervells. Camps, per si de cas, aprofità la declaració de dimarts 13 per a col·locar missatges polítics: la seua feina en benefici dels valencians, les inversions fetes per la Generalitat i tímids atacs a Zapatero, i també el pas del magistrat Climent per Presidència a la primera època de Joan Lerma. “Han canviat molt les regles de contractació en aquest temps”, li rebutjà el jutge.

Camps, cada dia més sol a la vista, no s’empeteix gens, però. Avui, fugaçment, comenta a la premsa que ha rebut “milions de trucades de suport”, durant la primera setmana del macrojudici.

Víctor Maceda